

De Pool deed wat hij zijn hele leven al wilde doen, hij was brandweerman. Eigenlijk heette hij Geniek Janowski, maar iedereen noemde hem de Pool en op een gegeven moment had hij die bijnaam geaccepteerd zoals je borstelige wenkbrauwen accepteert. Hij begon zijn oorspronkelijke naam te vergeten. Die naam speelde ook geen grote rol meer in zijn leven, alleen voor gemeentelijke instanties, banken, verzekeringen en zijn vader was hij nog Geniek Janowski. Het was een moeilijke naam, voor niet-Polen althans, en het grootste gedeelte van de wereld bestond uit niet-Polen. Als hij nou gewoon in Polen had gewoond was er geen probleem geweest maar nu moest hij iedereen steeds weer uitleggen dat het 'Gen' was en dat de 'g' werd uitgesproken als in het Duitse 'gut' en dan 'jek', Genjek. Zijn collega's waren hem als eerste de Pool gaan noemen toen hij ruim zestien jaar geleden begon in de C-ploeg. Daar was hij opgeleid tot brandwacht en later tot brandwacht eerste klas. Ze hadden hem getest op hoogte- en dieptevrees en op claustrofobie, ze hadden onderzocht of hij een teamspeler was. Hij had hoogte- noch dieptevrees en aan claustrofobie leed hij ook niet. Daar kwam nog eens bij dat hij een aardige teamspeler was, maar Geniek vonden ze te ingewikkeld, de mannen van de C-ploeg, en Beckers had gezegd: 'Die naam past ook niet bij jou.' Alleen al daarom was Geniek 'de Pool' als een geuzennaam gaan beschouwen, de mannen vonden dat die naam namelijk wel bij hem paste. En na een jaar of twee in de C-ploeg was hij van top tot teen de Pool, alsof hij eindelijk was geworden wie hij altijd al was geweest.

Nu, op deze mistige novemberochtend zat hij tussen zijn collega's in de kamer van de ploegchef te wachten tot

Beckers zijn mond open zou doen. De Pool hield van de mist, hij vond alle weertypes prima maar voor nevel had hij een zwak. Het landschap mocht er zijn en de mist maakte het nog mooier. De bomen, de heuvels, de velden, de Pool wandelde graag door de mist. Hoe sneller hij de stad uit was hoe beter.

De ploegchef had zijn mannen bij elkaar geroepen omdat Beckers iets wilde vertellen en al wist de C-ploeg ongeveer wat – de ploegchef had hen ingelicht, details had hij achterwege gelaten, twee zinnen, meer had hij niet nodig gehad – toch zaten ze gespannen rond de tafel. Alsof ze examen moesten doen, alleen waarvoor wisten ze niet. Alle mannen keken naar de Pool. Verwachtten ze dat niet Beckers maar hij iets ging vertellen?

Neel van de administratie liep langs en zwaaide vrolijk. Een paar jaar geleden was er voor het eerst een vrouw in de C-ploeg gekomen, die het niet lang had uitgehouden. Niet omdat ze een vrouw was maar omdat ze niet bij de groep paste, omdat ze moeilijk deed, kritiek had op het eten dat de brandweermannen met zoveel toewijding kookten. Toen hadden ze een grap met haar uitgehaald. Ze hadden de kamer waar ze sliep volgestopt met oude meubels en matrassen zodat ze niet meer naar binnen kon. Brandweerhumor. Beckers had het initiatief genomen. Practical jokes, daarin was Beckers goed. Zoals ze ooit naar de vrouw hadden gekeken zo keken ze nu naar de Pool.

Hij had het gevoel dat hij precies wist welke woorden Beckers zou gebruiken, ze waren ongeveer op hetzelfde moment in de C-ploeg begonnen. Als hij zich met iemand hier verwant voelde was het Beckers, ondanks alle verschillen. Beckers was bijvoorbeeld een echte carnivoor. Een goede kerel. Ze hoorden bij elkaar, ze werkten al zo lang samen.

Deze ochtend zaten ze anders bij elkaar dan op andere ochtenden, als ze om een uur of zeven in de Wacht sa-

menkwamen. En ook anders dan 's avonds als ze in diezelfde Wacht hun avondeten naar binnen werkten, haastig omdat je nooit wist wanneer ze je nodig hadden. En als ze je nodig hadden kwam het geregeld voor dat je pas uren later terugkwam en je je amper kon herinneren dat in de Wacht een bord ijskoud eten op je stond te wachten. Soms was het vlees al aardig aan het verkleuren want de kwaliteit ervan liet te wensen over, wat geen wonder was met hun budget.

Er waren er altijd een paar bij die weinig zeiden, het liefst helemaal niets. Ze zaten te puzzelen of ze keken een filmpje op hun telefoon. Meestal dezelfde, de zwijgers, maar zo stil als nu was het nooit. Alsof ze in de kerk zaten, terwijl ze daar toch niet heen gingen, hun ouders gingen daar al amper meer heen, behalve de vader van de Pool, die was met geen stok uit de kerk te slaan. Die kwam liever in de kerk dan in het café. Zijn God was nog niet dood, zijn God was nog springlevend.

De Pool voelde aan een korstje op zijn neus. Hij wist niet hoe dat daar was gekomen. Van de kat misschien, die hij drie dagen daarvoor uit een boom had moeten plukken. Het dier bleek niet gered te willen worden, althans niet door de Pool.

Aan het eind van de tafel zat Beckers, die al een tijdje met zorgverlof was en die nu het woord zou gaan nemen, want daarvoor was hij verschenen, maar hij bleef zwijgen. Hij had een plastic bekertje met cappuccino uit de auto-maat in zijn hand en hij staarde naar het bekertje, terwijl hij toch een verhaal te vertellen had. De mannen vonden het ongepast hem aan te moedigen en ze vonden het nog ongepaster om zelf verhalen te gaan vertellen, terwijl ze dat goed konden – ook de zwijgers hadden iets te vertellen, zelfs de jonge Nelemans, hoewel ze het erover eens waren dat Nelemans, die in zijn vrije tijd liederen zong die hij zelf had geschreven, weinig te zeggen had en ze snoerden hem

geregeld de mond maar dat deden ze plagerig, nooit gemeen. Ze waren niet gemeen, de mannen van de C-ploeg, als ze iets waren dan was het goed, ze zouden zichzelf goeie kerels noemen. De C-ploeg was de beste ploeg en hoewel iedere ploeg dat ongetwijfeld van zichzelf vond meenden zij dat zij meer redenen hadden dat te geloven, omdat ze stuk voor stuk fatsoenlijke mannen waren die niets anders wilden dan fatsoenlijk zijn, met het hart op de juiste plaats. Al had Nelemans nog meer ambities, hij probeerde door te breken als zanger met zijn liederen die hij zelf had geschreven en die vrolijk waren, om te lachen, want er waren al genoeg treurige liederen, er was al genoeg begrafenis-muziek. Hij had gezworen dat hij ook na zijn doorbraak in de muziek de C-ploeg trouw zou blijven. Hij kende niet zoveel zingende brandweermannen en hij was van plan de eerste te worden. Ja, Nelemans wilde een zingende brandweerman worden.

De Pool keek naar Nelemans, de jongste van de groep. De zingende brandweerman hoefde zich amper te scheren, misschien zou hij zich nooit echt hoeven te scheren, en hij keek bedrukt alsof hij een reprimande verwachtte, alsof hem weer eens de mond zou worden gesnoerd. De Pool wilde dat Beckers eindelijk ging vertellen wat ze al wisten, dan waren ze ervan af, dan konden ze aan het werk. Hoewel hun werk natuurlijk voor een groot gedeelte bestond uit wachten was er een verschil of je wachtte op een brand of een ongeluk of dat je aan het wachten was op het verhaal van Beckers. De Pool dacht aan zijn zoon Jurek, die over tien dagen twaalf zou worden. Ze hadden hem Jurek genoemd omdat Wen vond dat Geniek en Jurek zo goed klonk, Geniek en Jurek, Jurek en Geniek, maar niemand noemde hem nog Geniek. Zelfs zijn eigen zoon had het tegenwoordig over de Pool. Als hij van school kwam vroeg Jurek aan zijn moeder: 'Is de Pool thuis?' Terwijl de jongen kon weten dat zijn vader thuis was, de Pool had 24 uur

dienst en was dan twee dagen thuis om vervolgens weer 24 uur dienst te hebben, een ritme dat hem beviel, een ritme waarmee niet alleen hij maar het hele gezin was gaan samenvallen. De vader had het gevoel dat de zoon het alleen vroeg opdat de vader het kon horen, opdat de vader wist hoe hij genoemd werd, ook in zijn eigen huis: de Pool.

Hij vatte het liefkozend op, het was de puberteit of de prepuberteit. Als de zoon tegen zijn moeder zei: 'Heeft de Pool weer wat aan te merken?' of 'Gaat het weer eens niet zoals de Pool het wil?' liet de vader het van zich af glijden. Zo waren pubers, zo waren jongens van die leeftijd. Meisjes schenen heel anders te zijn, daar had hij geen ervaring mee.

'Je mag ook papa zeggen,' had de Pool een keer gezegd. 'Gewoon papa, zoals je me vroeger altijd noemde.' Maar de prepuberteit was hard en volgens sommige deskundigen niet te onderscheiden van de puberteit. De Pool zelf kon zich niet herinneren ooit zo'n tiener te zijn geweest. Vanaf zijn achtste was hij alleen met zijn vader geweest, een goede en rechtschapen man die brutaliteit noch tegenspraak duldde.

Hoe hij als puber was geweest deed er niet toe, je moest jezelf niet als maatstaf nemen had hij gelezen in een boek over het opvoeden van pubers en dat deed hij daarom ook niet, hij nam zichzelf niet als maatstaf. Ook zonder dat boek zou het niet in hem zijn opgekomen.

Ooit waren de Pool en zijn zoon onafscheidelijk geweest, hij was als een god voor Jurek geweest. Jurek wilde ook brandweerman zijn. Alles moest geblust worden. De Pool had zich als kind vooral aangetrokken gevoeld tot de zwaailichten, de glimmende wagens en de stoere mannen in hun pakken, die mens en dier kwamen redden. Stoer wilde de Pool zijn en dat was hij op zijn eigen manier ook, onverschrokken, hij wilde redden wat er te redden viel. De helpende hand wilde hij bieden, als niemand meer naar binnen durfde wilde hij naar binnen gaan.

Jurek had willen worden zoals zijn vader, hij klonk in zijn vader zoals andere kinderen in bomen klimmen, maar zoals het weer kon omslaan zo was Jurek omgeslagen. De prepuberteit was gekomen, noodweer in de zomer.

Geniek Janowski had zich er volledig bij neergelegd dat zijn zoon hem tegenwoordig 'de Pool' noemde, alsof hij ook in zijn eigen woonkamer de vreemdeling moest blijven die hij alleen al was door zijn naam. Het belangrijkste was dat hij van Jurek hield, zijn eigen vlees, zijn eigen zoon, en dat Jurek van hem hield. Hij begreep dat het liefde was, de plagerijtjes, de pesterijtjes, de norsheid – de liefde van een kind, van een prepuber, die niet meer wist hoe je dat moest doen, liefde uiten, liefde laten blijken. Het was ook moeilijk, liefde.

Geniek was niet in Polen geboren en hoewel hij Pools kon verstaan en ook redelijk sprak was het niet zijn eerste taal. Hoe dan ook sprak hij weinig, net als zijn vader. Zijn vader was naar Limburg gekomen als aspergesteker en hij was blijven hangen aan een Duits meisje dat daar in een pannenkoekenboerderij werkte, in de keuken, Genieks moeder, die op 33-jarige leeftijd na een ziekbed was overleden. Op de rouwkaart had gestaan: 'Na veel strijd en lijden is in Gods ontferming opgenomen onze dierbare vrouw en moeder Ulrike Janowski-Zimmermann.'

En dat stond er ook in het Duits en Pools. Als achtjarige zei die ontferming de Pool niets, pas later begon hij te begrijpen wat er met ontferming werd bedoeld. Al had de vader het na het sterven van zijn vrouw regelmatig over de hemel gehad.

Genieks vader, die van aspergesteker was opgeklommen tot IT-specialist, woonde tegenwoordig in Haarlem met een nieuwe vrouw en twee nieuwe kinderen en zijn springlevende God. Geniek had een halfbroer en een halfzus, nog niet eens tieners, zo oud als zijn eigen zoon. Hij zag zijn halfbroer en halfzus hooguit een keer per jaar. De

vader van de Pool had zijn zoon te kennen gegeven dat hij hem niet meer zo vaak hoefde te zien. ‘Je herinnert me aan de dood, aan het verleden dat dood is,’ had de vader gezegd toen Geniek achttien was en op het punt stond om uit huis te gaan. ‘We moeten allebei een nieuw leven beginnen. Beter voor ons beiden.’

De man had de rouw te boven willen komen, de pijn om het verlies van zijn jonge Duitse vrouw, die te vroeg was gestorven, zo jong horen mensen niet te sterven en daarom had hij zijn zoon ook maar halfdood verklaard. Om de pijn te verzachten, om er niet voortdurend aan te hoeven denken. Zo was Geniek een soort wees geworden. Hij nam het zijn vader niet kwalijk, hij begreep het. Die man was een nieuw leven begonnen, een nieuw gezin, een nieuw huis in een nieuwe stad, hij wilde niet achtervolgd worden door het oude leven dat naar de dood rook. De Pool sloot ook niet uit dat hijzelf naar de dood rook, alleen al vanwege zijn beroep. Als brandweerman kwam je geregeld met de dood in aanraking, als iemand voor de trein sprong mocht de brandweer het lichaam van de rails en de locomotief krabben, want daar voelden de broeders van de ambulance zich te goed voor, die waren er voor de levenden, en de politie had er ook geen trek in, die hielden niet van schoonmaken, en als politie en ambulance het lieten afweten dan mocht de brandweer het opknappen. Zo was het, zo zat de wereld nu eenmaal in elkaar. Protesteren had geen zin. Je mond houden en doen wat er van je verwacht werd, dát had zin. Zo had de Pool Jurek ook opgevoed.

De Pool hield van zijn vader, een echte Pool die correct Nederlands sprak met een zwaar accent. Omdat hij van hem hield accepteerde hij het zwijgen en de afwezigheid van de man, al vond hij het voor Jurek weleens moeilijk als die vroeg: ‘Waarom wil opa niets met ons te maken hebben? Waarom is opa zo boos op ons?’

Dat ging hem door merg en been, de vragen van het

kind. Dan legde de Pool uit dat opa niet boos was en dat hij onder andere omstandigheden ook een goede en misschien wel uitstekende opa zou zijn geweest, maar dat oma jong was gestorven en dat opa daarom voor het verleden was weggerend, een beetje zoals mensen uit een brandend huis rennen.

Andere mensen noemden het gemankeerd, zijn vrouw bijvoorbeeld. ‘Je vader is een gemankeerd man,’ zei ze wel eens maar dat soort woorden gebruikte de Pool niet. Wat had je aan dat soort woorden? En daarom legde hij het op zijn eigen manier uit aan zijn zoon, tot Jurek er niet meer naar vroeg en op een gegeven moment ook niet meer mee naar Haarlem wilde op die ene dag per jaar, eerste kerstdag, dat opa bereid was zijn verleden toe te laten in zijn woonkamer. Een paar uur mocht het verleden dan op opa’s banken en aan opa’s eettafel zitten, al snel kreeg opa het toch benauwd en moest het verleden weer terug naar waar het vandaan kwam, waar het thuishoorde, waar het allemaal begonnen was, Zuid-Limburg. Het werd opa te veel, je kon het aan zijn gezicht zien, hij liep blauw aan, begon te zuchten en te steunen alsof hij geen lucht kreeg. Zijn nieuwe vrouw en zijn nieuwe kinderen bemoeiden zich er niet mee. Ja, ze vroegen wel: ‘Gaat het? Wil je een glaasje water?’ Meer als een formaliteit. Ze lieten hem begaan, ze leken een beetje bang voor hem, voor de grote oude Pool die blauw aanliep in Haarlem.

Tegen zichzelf zei de jonge Pool dat vroeg of laat alle mensen wees werden, dat ze daartoe voorbestemd waren en dat het uiteindelijk niet veel uitmaakte wanneer het gebeurde. Wees was wees. Misschien was het goed dat het vroeg gebeurde, dan was je ervan af.

Uiteindelijk was hij bij de brandweer gegaan omdat hij ervan overtuigd was dat brand geblust moest worden, dat je het redden van mensen niet aan God of aan andere mensen moest overlaten, dat je het zelf moest doen. Als kind

had hij altijd al 'brandweerman' gezegd wanneer mensen hem vroegen wat hij later wilde worden. Zonder dat hij zich kon voorstellen dat dit ooit zou gebeuren. Hij had nooit bovenmatig veel vertrouwen gehad dat zijn verlangens vervuld zouden worden. Maar dit verlangen was vervuld en andere verlangens waren ook vervuld, een vrouw, een kind, een huis. Wat wil een mens nog meer?

Beckers zei nog steeds niets, maar er liepen tranen over zijn wangen, de man huilde waar iedereen bij was. Hij wendde zich discreet af, ging een beetje verzitten, staarde nog indringender naar de cappuccino dan daarvoor, er was alleen het gesnik te horen. De Pool kon een gevoel van schaamte niet onderdrukken en tegelijkertijd voelde hij ook medelijden. Was dit wat er over was van Beckers? Dit snikkende lichaam dat ooit de meest competitieve volleybalspeler van de C-ploeg was geweest?

Als ze niet hoefden uit te rukken speelden ze een paar keer per week volleybal om de conditie op peil te houden, Beckers had altijd gespeeld alsof er geen alternatief was voor winnen en nu zat hij daar te snikken. Er was weinig over van zijn bravoure, van de man die volleybal speelde om de tegenstander te verpletteren.

De Pool had met Beckers onder de douche gestaan, daar spraken ze over hun kinderen, over het gezin, daar werden grappen gemaakt over vrouwen, daar werden zorgen gedeeld. De namen van zijn dochters stonden op Beckers' linkerbovenarm. Ja, hij had veel met Beckers gedeeld maar nog nooit had hij hem zien huilen. Hij vond huilen privé, hij wilde Beckers niet zien huilen en daarom bekeek hij de mok waarin zijn lauwe koffie zat, een mosgroene mok, en hij vroeg zich af wat hij Jurek voor zijn verjaardag moest geven. De jongen wilde een iPhone maar dat vond de Pool overdreven, nee niet overdreven, hij was er gewoon tegen omdat hij wist wat er met die iPhone ging gebeuren, daar-

mee werd niet gebeld, mensen belden allang niet meer met telefoons, alleen als het echt niet anders ging werd de telefoon nog weleens gebruikt waarvoor de telefoon was uitgevonden. Pubers keken porno op hun telefoon, jongens, de Pool had gehoord over meisjes die het ook deden. Zijn vrouw zei wel dat ze het ding zo konden afstellen dat porno kijken onmogelijk was en dat de meeste jongens in de klas van Jurek een smartphone hadden maar de Pool vertrouwde het niet, hij zei: 'Onze Jurek is slim, slimmer dan de techniek.' Hij begreep wel dat het gevecht dat hij tegen porno voerde gedoemd was te mislukken maar hij vond twaalf te jong. Als je twaalf was hoorde je niet als je thuiskwam van school onder de dekens te kruipen om naar neukende mannen en vrouwen te kijken en God mocht weten wat er nog meer te zien was op die pornofilms van tegenwoordig. De Pool wist natuurlijk wel ongeveer wat er te zien was en juist daarom voerde hij zijn oorlog, want hij ambieerde naast een goede brandweerman ook een goede vader te zijn.

Beckers haalde zijn neus op en de mannen luisterden hoe Beckers zijn neus ophaalde en ze keken hem niet aan. Ze dachten ongetwijfeld allemaal wat de Pool dacht, dat je niet naar andermans tranen moest kijken en dat je die ook niet aan andere mensen moest laten zien en eigenlijk hoopte de Pool dat het alarm zou gaan, dat ze nu moesten uitrukken, naar een grote, uitslaande brand, daarop hoopte hij, hoewel het natuurlijk beter was als dat soort branden niet plaatsvonden. De Pool moest niks hebben van dit soort medelijden. En uiteindelijk, toen ze het met z'n allen niet meer uithielden, zei Beckers: 'Jullie weten allemaal dat mijn vrouw al een tijdje ziek is. Het zag ernaar uit dat het goed ging, dat ze schoon was...'

De man haalde opnieuw zijn neus op, de collega die al een tijdje met verlof was om voor vrouw en kinderen te zorgen. Toen hij zijn emoties onder controle leek te hebben

zei hij: ‘Het is teruggekomen, twee weken geleden bleek bij onderzoek dat het is teruggekomen, en de artsen zeggen dat ze nu niets meer kunnen doen, dat ze er alleen slechter van kan worden, dat het nu gewoon morfine is en...’

Beckers keek niet meer opzij, hij keek naar beneden, naar zijn cappuccino en toen naar zijn schoot en de ploegchef zei: ‘Jezus, Beckers, jezus.’ En de andere mannen zeiden niets, ze starden voor zich uit of ze tuurden naar hun koffie. De Pool had wel iets willen zeggen maar hij begreep dat als er één moment geschikt was om te zwijgen het nu was. Beckers wreef over zijn gezicht en zijn ogen, hij zette het bekertje op tafel en hij zei: ‘Van het weekend had ik in het ziekenhuis al het gevoel dat het niet goed was, ze wilde niet meer eten, al zeiden de verplegers: “Laten we het even aankijken.” Er waren ook niet zoveel artsen vanwege het weekend. Mijn vrouw wil niet naar huis, ze voelt zich veiliger in het ziekenhuis.’

De ploegchef knikte. Hij zei: ‘Dat begrijp ik, dat ze zich daar veiliger voelt. Ze weet zelf het beste wat ze nodig heeft.’

Beckers slikte en hij sprak bijna zakelijk: ‘Het is een kwestie van dagen hebben ze gezegd. Het gaat nu heel snel. Ik merk het ook aan haar. Ze vecht niet meer. Ze heeft het opgegeven. De kinderen merken het natuurlijk ook maar we hebben nog niets verteld. Dat moet ik nu wel snel doen. Ik wilde met mijn vrouw overleggen hoe we het precies gingen aanpakken. We dachten ook aan school... School gaat gewoon door.’

Beckers haalde zijn neus weer op en de Pool herinnerde zich dat zijn moeder aan het begin van de zomer was gestorven. De juf had gezegd: ‘Ga maar naar het ziekenhuis, Geniek. Je kunt nu beter daar zijn dan hier.’ Hij had zijn spullen gepakt en had de bus naar het ziekenhuis genomen en daar lag ze te sterven. Kort daarop begon de grote vakantie.

Misschien was het beter voor kinderen als hun ouders stierven in de schoolvakantie en toen dacht hij dat dit juist niet beter was want dan was de hele vakantie verpest. En even meende hij dat hij zijn zoon die binnenkort jarig was toch een smartphone moest geven.

‘Klote,’ zei de ploegchef. ‘Dat is heel erg klote, Beckers.’

En de mannen knikten want dat was het, klote, veel meer viel er niet over te zeggen. Ze lieten het spreken aan Beckers over en aan de ploegchef, die namens hen sprak en die na een korte pauze zei: ‘Als we iets voor je kunnen doen, laat het ons weten.’

En weer viel er een stilte. Beckers wist niet wat hij moest zeggen, zoveel was duidelijk, hij wilde ook niet gaan, niet naar het ziekenhuis en niet naar zijn kinderen, hij wilde hier blijven, bij zijn collega's, en de mannen staarden voor zich uit, een enkeling mompelde iets, woorden van instemming, woorden van troost. Klote, kut, we denken aan je. Dat soort woorden. De Pool probeerde zich het gezicht van de vrouw van Beckers voor de geest te halen en toen dat van zijn eigen vrouw en van zijn moeder. De herinneringen aan zijn moeder waren verbleekt, wat hij zich vooral herinnerde waren de bezoeken aan het ziekenhuis, een onbestemd verdriet. Het vermoeden van gevaar. Angst. Dat laatste vooral. Angst dat hij alleen zou blijven met zijn vader. Nou ja, hij was alleen gebleven met zijn vader en het was meegevallen, de angst was groter geweest dan noodzakelijk.

Even later stond de ploegchef op, om aan te geven dat het gesprek was afgelopen, dat ze verder moesten, hoe klote het ook allemaal was.

Beckers nam afscheid van de mannen. Sommigen gaven hem een hand, anderen drukten hem tegen zich aan en eigenlijk wist de Pool niet zo goed wat hij moest doen, toen besloot hij Beckers ook maar tegen zich aan te drukken en even voelde hij de natte wangen van de man. Hij

rook het zweet, aftershave en vaag de geur van ziekenhuis. Hij drukte zijn vriend tegen zich aan omdat hem als troost even niet veel anders te binnen schoot.

De ploegchef zei: 'Je hebt onze nummers, aarzel niet te bellen als we iets voor je kunnen doen. Of kom langs.'

Beckers knikte, eerst langzaam en toen steeds sneller alsof de woorden van de ploegchef ook pas langzaam tot hem doordrongen. Aan de manier waarop hij knikte begreep de Pool dat hij niet zou bellen en dat het ook wel even kon duren voor hij weer langskwam.

Toen Beckers weg was zei de ploegchef: 'Ik weet dat je het niet mag zeggen, toch ben ik ontzettend blij dat het mij niet overkomt. Je zult kinderen hebben en dan dit...'

De mannen knikten. Ook zij waren blij dat het hun niet overkwam, allemaal, ze wisten dat je dat niet mocht zeggen en ze waren ook blij dat de ploegchef het wel had gezegd.

De Pool, die vanavond zou koken, ging met Nelemans en de autospuit naar de supermarkt om boodschappen te doen. Vroeger was dat niet nodig geweest, dan kon er op de fiets naar de supermarkt worden gegaan, maar met de bezuinigingen moesten ook degenen die boodschappen deden paraat staan als er iets misging en daarom ging hij met de autospuit.

'Klote voor Beckers,' zei Nelemans. 'Het leek wel alsof hij weken niet gegeten had. Zag je hoe mager hij was? En die gelige huid.'

De Pool knikte. 'Als je verdriet hebt smaakt het eten je niet,' zei hij, 'en als je bang bent vergeet je te eten.'

Daarna startte hij de auto. Ze gingen shoarmavlees kopen, patat lag nog in de diepvries.